

der man som Regel i den Grad hinanden og hinandens økonomiske Forhold og ved i den Grad Besked med, om denne eller hin nu plejer at ernære sig som Lønarbejder eller maaske som Fisker eller ved at passe sit eget Landbrug, at jeg ikke godt kan tænke mig, at det skulde være det almindelige, at de, som paa den Maade er kommet ind i Arbejdsløshedskasserne, er kommet der, uden at den paagældende stedlige Tillidsmand har været vidende om, at vedkommende ikke som Regel levede som Lønarbejder. Det er ikke mig, der har fremdraget det, det er Ministeren, men det giver mig Anledning til at gøre opmærksom paa, at man der neppe helt kan fritage Kasserne og deres Ledelse for nogen Medskyld.

Saa nævnede Ministeren et Eksempel paa de saakaldte Opholdspenge. Ministeren sagde, Rigsdagstidende Sp. 1402: „Der udbetaltes jo gennem Arbejdsanvisningen til Folk, der var villige til at rejse bort fra deres Hjem for at tage Arbejde paa fjerne Steder, naar de havde Familie andetsteds at forsørge, en Opholdsgodtgørelse“. Og saa gjorde Ministeren opmærksom paa, at i en Sag, han havde haft til Paakendelse, havde det vist sig, at et Beløb paa ca. 200 Kr., der paa den Maade skulde være udbetalt en Arbejder i Opholdspenge, ikke var blevet udbetalt til Arbejderen, men var gaaet i den paagældende Entreprenørs, altsaa Arbejdsgiverens, Lomme. Jeg har selvfølgelig søgt at faa Klarhed over, hvordan Sammenhængen er med dette. Jeg kan sige, at der er ikke gennem Arbejdsanvisningen udbetalt et eneste Beløb, uden at de paagældende Arbejdere selv har kvitteret for Beløbet eller i nogle enkelte Tilfælde deres Hustruer, fordi de hellere vilde have Beløbet udbetalt paa det Sted, hvor deres Hustru boede. Jeg vil gerne fritage alle Arbejdsanvisningskontorerne for hvad som helst i Retning af Beskyldning for, at de skulde have udbetalt Penge, der var gaaet til Arbejdsgiveren, til Entreprenøren i Stedet for til Arbejderen. Jeg tror at turde sige, at Arbejdsanvisningskontorerne baaede er blevet instrueret om, hvordan de skal forholde sig ved Udbetalingen af disse Opholdspenge, og overalt har ført meget godt Regnskab med dem og haft meget nøje Indseende med, at Opholdspengene er kommet de rette i Hænde og kun er udbetalte, naar der var Berettigelse til at faa dem udbetalt. Men jeg er meget vel vidende om, at der, navnlig i den første Tid, ogsaa af Arbejdsløshedskasserne er foretaget

Udbetaling af Opholdspenge i Henhold til de samme Bestemmelser. Det er nemlig uheldigvis saaledes, at Arbejdsløshedskasserne er meget bange for, at Arbejderne skal blive vænnet til at faa deres Penge udbetalt gennem de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, og derfor har de sagt Vi maa da ogsaa have Lov til at administrere disse Opholdspenge. Jeg er overbevist om, at det Tilfælde, Ministeren talte om — det er selvfølgelig et Tilfælde, der har foreligget —, er et Tilfælde, hvor det er Arbejdsløshedskassen, der har haft med Sagen at gøre; det kan ikke være et af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer. Saa ogsaa det er til en vis Grad en Anke mod Arbejdsløshedskasserne, men det er ikke mig, der har fremsat den, det er den højtærede Minister. Jeg vil blot gerne benytte Lejligheden til at feje for min Dør, det vil sige for Arbejdsanvisningskontorenes.

Endvidere kom Ministeren ind paa Klager over Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelse og gjorde opmærksom paa, at der ikke her i Salen, altsaa heller ikke af mig, er fremdraget bestemte Tilfælde af Misbrug. Men saa nævnede Ministeren selv en Sag, som han fandt var et Vidnesbyrd om, hvordan der fra anden Side var nogle, der spekulerede i Arbejdsløshedsunderstøttelsen, det vil sige vilde benytte Forholdene, saaledes som de nu foreligger, til at tvinge Arbejderne til at tage Arbejde for en for lav Løn. Ministeren fremdrog et specielt Eksempel med Hensyn til Skærveslagning. Han sagde Sp. 1406: „Jeg har jo ogsaa haft Tilfælde til Behandling af denne Art“ — altsaa om Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelse — „jeg husker et fra den allerseneste Tid, hvor en Landkommune tilbød nogle arbejdsløse Stenslagning til en vis Akkordbetaling. De paagældende arbejdsløse var ganske vist ikke Stenslagere, var aldeles uøvede, kunde ikke gaa ind i det paagældende Arbejde. Men desuagtet sagde man til disse 6—7 Mand, eller hvor mange der var: Der ligger de og de Sten, dem kan I slaa til den og den Akkordbetaling“. Saa sagde Arbejderne nej til at tage det, og saa kom altsaa Sagen om, hvorvidt de havde Ret til at beholde deres Understøttelse, til den højtærede Minister.

Skønt Ministeren ikke nævnede, hvor det paagældende Tilfælde stammede fra, tror jeg ikke, jeg tager fejl, naar jeg gaar ud fra, at det er nede fra Sorø Amt. Jeg har ikke noget imod, at den højtærede Minister drager det frem, for det er af den Slags Tilfælde, som i sig selv er ret op-